רישומים סיפוריים וסקיצה לרומאן

א. „לילות תמוז"

המיטיב שבסיפורים קצרים בישראל היום הוא, לדעתי, יהודה עמיחי. הוא מתמיד בכתיבתם, ומתמיד בהתפתחותם. הוא מתקדם בהם מבחינה אמנותית, ומתקדם בהם מבחינה אנושית. הוא מתקדם בהם מבחינה אמנותית, משום שהוא מתקדם בהם מבחינה אנושית. הוא מתקדם בהם מבחינה אנושית, משום שהוא מתקדם בהם מבחינה אמנותית. הוא מתקדם בהם מבחינה אמנותית ומבחינה אנושית כאחת, משום שהוא מתקדם בהם מבחינה אנושית ומבחינה אמנותית כאחת.

הוא מתקדם בהם מבחינה אמנותית ומבחינה אנושית כאחת, משום שהוא מתקדם בהם מבחינה אנושית ומבחינה אמנותית כאחת. הוא מתקדם בהם מבחינה אמנותית ומבחינה אנושית כאחת, משום שהוא מתקדם בהם מבחינה אנושית ומבחינה אמנותית כאחת. הוא מתקדם בהם מבחינה אמנותית ומבחינה אנושית כאחת, משום שהוא מתקדם בהם מבחינה אנושית ומבחינה אמנותית כאחת.

הוא מתקדם בהם מבחינה אמנותית ומבחינה אנושית כאחת, משום שהוא מתקדם בהם מבחינה אנושית ומבחינה אמנותית כאחת. הוא מתקדם בהם מבחינה אמנותית ומבחינה אנושית כאחת, משום שהוא מתקדם בהם מבחינה אנושית ומבחינה אמנותית כאחת. הוא מתקדם בהם מבחינה אמנותית ומבחינה אנושית כאחת, משום שהוא מתקדם בהם מבחינה אנושית ומבחינה אמנותית כאחת.

הוא מתקדם בהם מבחינה אמנותית ומבחינה אנושית כאחת, משום שהוא מתקדם בהם מבחינה אנושית ומבחינה אמנותית כאחת. הוא מתקדם בהם מבחינה אמנותית ומבחינה אנושית כאחת, משום שהוא מתקדם בהם מבחינה אנושית ומבחינה אמנותית כאחת. הוא מתקדם בהם מבחינה אמנותית ומבחינה אנושית כאחת, משום שהוא מתקדם בהם מבחינה אנושית ומבחינה אמנותית כאחת.

הוא מתקדם בהם מבחינה אמנותית ומבחינה אנושית כאחת, משום שהוא מתקדם בהם מבחינה אנושית ומבחינה אמנותית כאחת. הוא מתקדם בהם מבחינה אמנותית ומבחינה אנושית כאחת, משום שהוא מתקדם בהם מבחינה אנושית ומבחינה אמנותית כאחת. הוא מתקדם בהם מבחינה אמנותית ומבחינה אנושית כאחת, משום שהוא מתקדם בהם מבחינה אנושית ומבחינה אמנותית כאחת.

ב. „צו קריאה"

נפתלי באומן, אשר פתח את יצירתו המשפרותית ברומן הביסמרי „בינו לבין עצמי", מחיי יוסף בן מתתיהו ותקר אותו, מבקש בספרו החדש „צו קריאה" את קולו של היחיד בימינו אנו. מבחינת ההשקפה הלאומית, הפשיטה־העגולם של המחבר היא עורבי המרכבלסטיקה בספרו הנ"ל דם שהולים לבר ברומן הזה־טמוני שלו. מרכזו של הרומן ההיסטורי שלו כפי שעלינו בשמו של המפר „בינו לבין עצמי" הוא בעיית יחסי הגומלין בין הפרט והכלל, בין היחיד האומה. נפתלי באומן רואה את היחיד כמרכז ומתנגד לבחירת ערכי של האדם לפי קנה־המידה המברור־הלאומי. המחבר בחר להעמיד את הפרט במרכז וכל קרני ההאור משתברות על פרט זה בעליליי־האני המהותי שלו. גישה זו היא אך גישתו ב„צו קריאה" הוא מדגיש כי „כל עוד אין בהם כלכלים אלה (של היחיד — א. כ.) בדי לפגום בתנועה האמידה והקובעה של ההמון תמונע מכות קטלה לקראת גבולות מביחים אחרי בלבסוף, אך ברגע שהתחנה הרוח, מתחרות עליו ההברה בכל תוקף עזוז". כמה פרפר יות ספרו מורגות מן התנועות האחרי דה. אך בולטת ונורסת. בהיריתה ניא דעתו התנועות של יחיד לגוב המבקש ללמד ספרות עברית בבפר ערבי ולהביא להידברות של אמת בין התרבים הנורבים בכות הכנה הגישה שהצמח מן הספרים, שהיא שפתו הב נה ונעילון האמיתי של האדם. אך משהאידיאל נפגש באמיאות. מעניין שת הכרעה כזאן התהוודעות. בפל חמפלגוב שפה שיחים מוזקע לידידה הקרבית ועליו לצאת לשלחמה. הוא עורק מן המערכה המנוגדת בעצם מהותה לאמתנה בהידברות ואז מס הקרע עליו החברה ובולאה אותו בקרוב ובגבו.

המחבר בוחר את דמותו של יוסף לחב. כדי שתקטרת את האי־יאה שהוא מבקש להעלות. כדי לגלם בה את מיזמיד החוכי בן החברה ובעיס על חריגתו ואכן הוא משרתת אידיאה זו. אך מה בשלעצמה אין כל קיום של ממש. נפתלי באומן לא הצליח לתת לה חיים. לעצמה עיצוב מלא. להתמדיד לפנינו על מלהב עולמה המשיכולוגי על לבטיה ומבוכיה, על התלבטויות וספקותיה ומכאן בשלותו הידיעיות. הוא יצר דמות שאין לה חיים, שכל קיומה במטרה שמעבר לה וכל ישותה בהיותה נושאת אידיאה ספרותית ומשקפת־רוחית.

דמותו של יוסף להב היא רק דמות משנית בספר ואילו הדמות המר כזרת היא דמותו של עמיקם הכותב, אמחבר מיטיב להאר דמות זו ולהאיר

---

*) אחרי קל — לילות תמוז, הוצ' שוקן ועמיחי אלישבע נדל, הקב. ע. מרידור, ת"א, 1962.

**) נפתלי באומן — צו קריאה, הוצ' „ספרי", תל־אביב, 1962.